

РЕШЕНИЕ

№ 5972

гр. София, 12.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21 състав, в публично заседание на 28.09.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елена Попова

при участието на секретаря Елица Делчева и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **7051** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203, вр. с чл.204 от Административнопроцесуалния кодекс, вр. чл. 104 от Закона за държавния служител (ЗДСл.).

Образувано е въз основа на разпореждане от 26.07.2022 г. по адм. дело № 6616/2022 г. по описа на АССГ, 69-ти състав, с което е отделено производството по предявения иск с правно основание чл.104, ал.1 ЗДСл от Ж. А. А., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица] чрез адв. К., със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет.3 офис б, срещу Министъра на земеделието, за заплащане на обезщетение за времето, през което е останал без работа в резултат на незаконното прекратяване на служебното му правоотношение, ведно със законната лихва от датата на прекратяване на служебното правоотношение.

В уточнителна молба от 29.05.2023 г. /л.80/ се сочи, че поради незаконосъобразното прекратяване на служебното правоотношение с ищеца и на основание чл. 104, ал.1 ЗДСл се претендират вреди за периода 22.06.2022 /датата на издаване на заповед №РД-15-207/22.06.2022 на Министъра на земеделието, с която е прекратено служебното правоотношение на ищеца до 07.12.2022-датата, на която е депозирана молбата пред Министерство на земеделието за възстановяване на работа, като е посочен размер на претендираните вреди - 17 640.00 лева, както и мораторна лихва от 23.11.2022 /датата на влизане в сила на решението №5430/12.09.2022г. по адм. дело № 6616/2022 г. по описа на АССГ, 69-ти състав, до 29.12.2022 г. – датата, на която е

възобновено производството с определение №6547/29.12.2022 г. по настоящото дело. С молбата се претендира и законна лихва от датата на възобновяване на производството до окончателното изплащане на сумите.

В хода на устните състезания ищецът, представляван от адв. В., сочи, че с оглед представената от ответната страна молба и изготвената по делото експертиза претендира разликата за главницата между дължимата сума в размер на 17640 лв., установена от вещото лице, и изплатените обезщетения по чл.104, ал.1 и чл.122, ал.3 от ЗДСл на Ж. А. в размер на 16 985.89 лв. Соци, че освен разликата за главницата в размер на 654.11 лв., претендира да бъде уважена исковата претенция, обективизирана в молба от 29.05.2023 г., за лихва от датата на възобновяването на производството с определени № 10127/29.12.2022 г. до окончателното изплащане на сумите. Претендира присъждане на направените по делото разноски по представен списък.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура изразява становище за основателност на предявения иск в размер на разликата между установеното с задължение в експертизата и изплатеното обезщетение.

Съдът, като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, приема за установено следното от фактическа страна:

По делото се установява, че със заповед № РД-15-11/11.01.2021 г., на основание чл. 106, ал.1, т.2 и чл. 108 от ЗДСл, е прекратено служебното правоотношение на Ж. А. А., заемащ длъжността началник на отдел, в отдел "Договаряне", дирекция "Морско дело и рибарство", считано от 11.01.2021 г. Заповедта е обжалвана и оставена в сила с решение № 2559/16.04.2021 г. по адм. дело № 1866/2021 г. по описа на АССГ.

С решение № 5391 от 03.06.2022 г. /л.11/, постановено по адм. дело № 6535/2021 г. на Върховен административен съд на Република България, Пето отделение, съдът отменя решение № 2559 от 16.04.2021 г. по адм. дело № 1866/2021 г. по описа на АССГ и отменя заповед № РД-15-207 от 22.06.2022 г. на Министъра на земеделието и храните.

С молба до Министъра на земеделието, рег. № 94-1162/17.06.2022 г. /л.30/, Ж. А. е пожелал да бъде възстановено служебното му правоотношение за позицията, която е заемал преди да бъде незаконосъобразно прекратено.

Със заповед № РД-15-207/22.06.2022 г. /л.29/, Министърът на земеделието прекратява служебното правоотношение с Ж. А. с аргумент, че служителят не се е явил да заеме предишната си длъжност в срока по чл.122, ал.1 ЗДСл. Заповедта е обжалвана по съдебен ред пред АССГ.

С решение № 5430 от 12.09.2022 г. по адм. дело № 6616/2022 г. по описа на АССГ, 69-ти състав /л.44/, заповед № РД-15-207/22.06.2022 г. на Министъра на земеделието е отменена. Решението е влязло в сила на 23.11.2022 г., видно от отбелязването върху него.

С молба, вх. № 94-2344/07.12.2022 г. до Министъра на земеделието /л.64/, Ж. А. е помолил да бъде възстановен на работа,на основание влязло в сила решение № 5430 от 12.09.2022 г. по адм. дело № 6616/2022 г. по описа на АССГ.

От приетите по делото писмени доказателства – извлечение от трудова книжка МФ серия А-2007, № 004074 и представена от ТД на НАП С. на 08.06.2023 г. справка за получени доходи от служебни, трудови или други правоотношения, наличие на уведомления по чл.62 от КТ за сключени договори, както и за осигуряване по извънтрудови правоотношения за Ж. А. А., се установява, че в периода от 23.06.2022

г. до 07.12.2022 г., няма данни за подадени уведомления по чл.62 КТ за сключени трудови договори, няма данни за осигуряване по извънтрудови правоотношения.

Видно от заповед № РД-15-557 от 12.12.2022 г. /л.111/, Ж. А. А. е възстановен като държавен служител на длъжност началник отдел „Договаряне“, дирекция „Морско дело и рибарство“ в Министерство на земеделието и храните, считано от 12.12.2022 г., с основна заплата в размер на 2940.00 лева. В точка II от същата заповед е посочено на държавния служител да бъдат изплатени обезщетения по чл.104, ал.1 ЗДСл и чл.122, ал.3 ЗДСл.

С молба от 28.09.2023 г. /л.109/, процесуалният представител на Министъра на земеделието и храните сочи, че със заповед № РД-15-557 от 12.12.2022 г., Ж. А. А. е възстановен като държавен служител на длъжност началник отдел „Договаряне“, дирекция „Морско дело и рибарство“ в Министерство на земеделието и храните, считано от 12.12.2022 г. Твърди се, че след издаване на заповедта, на 22.12.2022 г. на Ж. А. е изплатено обезщетение в общ размер от 16 521.68 лв., като сумата е определена върху основната му месечна заплата в размер на 2940.00 лв. за период от 05 месец и 14 дни, времето, през което А. е останал без работа.

По делото е представен фиш за изплатено обезщетение /л.113/, генериран от счетоводната система на Министерство на земеделието и храните, видно от който през м. 12.2022 г. на Ж. А. са изплатени обезщетения по чл.104, ал.1 ЗДСл в размер на 16985.89 лв. и обезщетение по чл.122, ал.3 ЗДСл в размер на 464.21 лв.

По делото е изслушана и приета, като неоспорена от страните, съдебно-счетоводна експертиза /л.117/, която съдът кредитира, като приема, че е обективно и компетентно изготвена, съдържаща отговор на поставените въпроси. Вещото лице, след запознаване с доказателствата по делото, дава заключение по поставените му задачи както следва: Основното трудово възнаграждение на Ж. А. към момента на възстановяване на служебното му правоотношение е в размер на 2940 лева. Изчисленото обезщетение за срок от 6 месеца за периода 22.06.2022 г. до 07.12.2022 г. е в размер на 17 640 лева. Изчислената мораторна лихва за периода 23.11.2022 г. до 29.12.2022 г. е в размер на 181.30 лева.

Въз основа на така установената фактическа обстановка съдът формира следните правни изводи:

Искът с правно основание чл. 104, ал. 1 ЗДСл е допустим, като предявен срещу надлежен ответник, в резултат на чийто незаконосъобразен акт се претендира присъждане на обезщетение.

Съгласно чл. 104, ал. 1 ЗДСл, когато заповедта за прекратяване на служебното правоотношение бъде отменена от органа по назначаването или от съда, държавният служител има право на обезщетение в размер на основната си заплата, определена към момента на признаването на уволнението за незаконно или на неявяването му да заеме службата, за цялото време, през което не заема държавна служба, но не за повече от 6 месеца. Когато е бил назначен на друга държавна служба с по-ниска заплата или е получавал възнаграждение за друга работа в по-нисък размер, той има право на разликата в заплатите или на разликата между заплатата и възнаграждението, изчислени въз основа на основната заплата, съответно основното възнаграждение.

В разглеждания случай е налице прекратяване на служебното правоотношение на ищеца със заповед № РД-15-207/22.06.2022 г. на Министърът на земеделието с аргумент, че служителят не се е явил да заеме предишната си длъжност в срока по чл.122, ал.1 ЗДСл. Цитираната заповед е отменена с решение № 5430 от 12.09.2022 г.

по адм. дело № 6616/2022 г. по описа на АССГ, 69-ти състав, влязло в сила на 23.11.2022 г., видно от отбелязването върху него. По делото е безспорно установено обстоятелството, че ищецът не е бил назначен на друга държавна служба с по-ниска заплата, нито е получавала възнаграждение за друга работа с по-нисък размер. Следователно в случая е налице първата хипотеза на чл. 104, ал. 1 ЗДСл – държавният служител има право на обезщетение в размер на основната си заплата, определена към момента на признаването на уволнението за незаконно или на неявяването му да заеме службата, за цялото време, през което не заема държавна служба, но не за повече от 6 месеца.

Не е спорно между страните, а и от приетите по делото доказателства се установи, че основното месечно възнаграждение на ищеца е в размер на 2940 лева към момента на признаването на уволнението за незаконно. От представените по делото доказателства се установява, че с молба от 07.12.2022 г., ищецът е поискал да бъде възстановен на работа. Приетата по делото експертиза е констатирала, че основното трудово възнаграждение на Ж. А. към момента на признаване на уволнението му за незаконно е била размер на 2940 лева. Изчисленото от вещото лице обезщетение за срок от 6 месеца за периода 22.06.2022 г. /датата на която е издадена незаконосъобразната заповед за прекратяване на служебното правоотношение на ищеца/ до 07.12.2022 г. /датата, на която ищецът е поискал да бъде възстановен на работа, след отмяната на заповедта с влязло в сила решение/ възлиза на 17 640 лева. Видно от представената по делото заповед № 577/12.12.2022 г., служителят е възстановен на работа, считано от 12.12.2022 г. От същата заповед и от неоспорения от ищеца фиш за изплатено обезщетение /л.113/, генериран от счетоводната система на Министерство на земеделието и храните, е установено, че през м. 12.2022 г. на Ж. А. е изплатено обезщетение по чл.104, ал.1 ЗДСл в размер на 16985.89 лв. В съдебно заседание, проведено на 28.09.2022 г., процесуалният представител на ищеца признава извършеното плащане, като претендира разликата до размера на изчисленото от вещото лице обезщетение в пълен размер.

По гореизложените съображения съдът приема, че искът с правно основание чл. 104 ЗДСл е основателен и доказан за сумата от 654.11 лв., представляваща разлика между установеното с приетата от съда и неоспорено от страните експертиза обезщетение за периода от 22.06.2022 г. до 07.12.2022 г. и преведената, на осн. чл.104, ал.1 ЗДСл на служителя сума в размер на 16985.89 лв., през който същият не е заемал държавна служба, поради незаконното му уволнение със заповед № РД-15-207/22.06.2022 г. на Министърът на земеделието.

По претенцията за дължима лихва, съдът счита следното:

Основателността на главния иск обоснова и основателност на акцесорния иск с правно основание чл. 86, ал. 1 от ЗЗД за заплащане на законна лихва върху сумата на обезщетението.

При определяне началния момент на акцесорното задължение за лихва следва да се съобрази т. 4 от Тълкувателно решение № 3/22.04.2005 г. на ОСГК на ВКС по т.гр.д. № 3/2004 г., което е задължително за съдилищата и според което при незаконни актове на администрацията, началният момент на забавата и съответно на дължимостта на законната лихва върху сумата на обезщетението е влизане в сила на решението, с което се отменят унищожаваните административни актове – в случая се претендира от 23.11.2022г. /датата на влизане в сила на решението, с което е отменена като незаконосъобразна процесната заповед/ и от този момент следва да бъде

присъдена до датата на подаване на исковата молба или в случая до датата, на която е било възобновено производството с определение № 6547/29.12.2022 г. С помощта на лихвения калкулатор на интернет страницата на НАП, вещото лице е изчислило, че за посочения период дължимата лихва е в размер на 181.30 лв. Следва да бъде присъдена и съответната законна лихва върху главницата, считано от датата на възобновяване на съдебното производство – 29.12.2022 г. до окончателното ѝ изплащане.

При този изход на спора, ответната страна следва да бъде осъдена да заплати на ищеца разноските, направени в хода на съдебното производство, както и внесената държавна такса съгласно чл.10 ал. 3 ОДОВ- платена държавна такса /л.122/ и разноски, представляващи платено възнаграждение за съдебно-счетоводна експертиза в размер на 500.00 лв. /л.122/., които в случая са общо 510.00лв. Отделно от това, ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищеца съгласно чл.10 ал.3 изр. второ ОДОВ и възнаграждение за адвокат, съразмерно с уважената част на иска, което в случая, като се вземе предвид размера на претенцията в исковата молба съгласно последното уточнение и размера на уважената част, се равнява на 113.62 лв. адвокатско възнаграждение. Общо ответникът следва да бъде осъден за сумата 623.62 лева, представляваща сбор от платените разноски за експертиза по делото, държавна такса и адвокатски разноски, съразмерно уважената част от иска.

Воден от горното, Административен съд София град, I отделение, 21-ви състав,
Р Е Ш И:

ОСЪЖДА Министерство на земеделието и храните да заплати на Ж. А. А., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], сума в размер на 654.11 лв. (шестстотин петдесет и четири лева и единадесет стотинки), представляваща разликата за доплащане до пълния размер на дължимото обезщетение по чл. 104, ал. 1 от ЗДСл за период от шест месеца – от 22.06.2022 г. до 07.12.2022 г., мораторна лихва в размер на 181.30 лв. за периода от 23.11.2022 г. до 29.12.2022 г., заедно със законна лихва за забава, считано от 29.12.2022 г. до окончателното изплащане на обезщетението, както и сума в размер на 623.62 лева (шестстотин двадесет и три лева и шестдесет и две стотинки), представляваща сбор от платените разноски за експертиза по делото, държавна такса и адвокатски разноски, съразмерно уважената част от иска.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14-дневен срок от съобщението до страните за постановяване на съдебния акт.

СЪДИЯ: